

Удружење Милутин Миланковић
Маршала Бирјугова 53 (Поп Лукина 1Б) 11 000 БЕОГРАД
Тел. +381 11 328 69 87 и + 381 11 328 69 83,
e-mail: milankovicm@gmail.com www.milutinmilankovic.rs
Ж.Р: 205-116362-08, ПИБ: 104873072, Матични број:17677616

Отварање изложбе „Милутин Миланковић – живот и дело“ у просторијама Српске православне цркве Бечу поводом обележавања јубилеја 800 година аутокефалности Српске православне цркве у Бечу од 6. до 8. децембра 2019. године

Реч председника Удружења
Милутин Миланковић мр. Славка Максимовић

Добио сам пријатну дужност да вам, овде присутним, али и свим припадницима Српске православне цркве, поводом обележавања јубилеја 800 година аутокефалности, пренесем поздраве и честитке бројних чланова и поштовалаца лика и дела научника, чије име с поносом носи наше Удружење.

Хвала Вам што нам је омогућено да и ми, у овој години када обележавамо два значајна Миланковићева јубилеја: 140 година од рођења и 110 година од доласка у Србију, будемо учесници ове манфестације и да вам представимо лик и дело великог човека, научника и патриоте. Човека који је својим научним радом обележио науку двадесетог века, задужио светску цивилизацију, а себи и српском народу обезбедио вечно, почасно место у бескрајној књизи достигнућа људског рода.

У та достигнућа спадају и Миланковићеви радови на реформи Јулијанског календара који су реализовани у сарадњи са Српском православном црквом. Због тога је Српска православна црква једина институција у Србији која нам од почетка наших акција пружа помоћ, укључујући и финансијску подршку.

Посебну захвалност дугујемо његовој светости патријарху Иринеју који, и поред свое екстремне заузетости увек нађе времена да прими представнике Удружења, да посети Удружење и да учествује у нашим најзначајнијим манифестацијама.

Живот и дело Милутина Миланковића дубоко је повезано са Бечом. За Милутина Беч је било место одрастања и стасања у зрелог човека и научника. Био је стајалиште научне елите не само Аустру-угарске монархије већ и читаве тадашње Европе, и центар за размењивање научних мисли на разним међународним скуповима, који су били извор нових знања за тако младог и амбициозног човека какав је у то време био Милутин Миланковић.

Као грађевински инжењер у Бечу је остварио веома успешну каријеру.

Међутим, његов животни циљ је био да постане професор на неком универзитет, јер би ту могао да се потпуно посвети научном раду. На Бечком универзитету, и поред залагања његовог професора, и саветника царске владе Брика, то му као Србину није било омогућено. На срећу српског народа.

Породичне недаће и светски потреси који су се догодили током боравка у Бечу, довели су Милутина у ситуацију да све више размишља о матичној Србији и мирном професорском и научном раду.

1909. године добија обавештење од Београдског универзитета, да би га Филозофски факултет радо видео у својој средини, као предавача на Катедри за примењену математику.

Патриотски васпитаван, Миланковић је знао да су Србији потребни искусни и образовани кадрови, па попут бројних српских интелектуалаца из расејања напушта удобан живот, успешан и финансијски веома уносан посао грађевинског инжењера у Бечу, долази у Београд за професора Филозофског факултета.

Првог октобра 1909. године напушта Беч. Растанак са Бечом описао је у својим мемоарима. „Тог дана завршио се 33-годишњи период мога живљења у Хабсбуршкој монархији, од тога тринаест година у Бечу. Тих тринаест година биле су од најлепших у моме животу. Није чудо што их се радо сећам! Оне су биле одлучујуће и за мој духовни узраст и положили темеље свим мојим каснијим достигнућима у области науке. У тој држави преживео сам своје детињство у Даљу, средњошколство у

Осеку, школовање на Високој техничкој школи, на којој сам докторирао као први Србин, и своју инжењерску праксу“.

Напуштајући Беч, није прекинуо пријатељске везе и научну сарадњу с бројним аустријском научницима и институцијама, с којима је сарађивао и размењивао научне информације и идеје. Када су му могућности дозвољавале, користио је прилику да посети Беч и друга места у Аустрији, сретне пријатеље и сараднике, да учествује у раду значајних научних скупова или да, у својству консултанта или пројектанта, учествује у изради великих грађевинских објеката. У том циљу, 42 пута је посетио Аустрију.

Ово је његов 43 долазак у Беч. Дошли смо да вам покажемо део наших досадашњих активности, али и да вас замолимо да нам помогнете да српски народ у потпуности испуни свој дуг Миланковићу.

По бечким музејима и архивама има још много необрађене грађе о животу и раду Миланковића. Прикупљањем и обрадом ове грађе допринели би да се улога и дело Милутина Миланковића постави на место које му припада у светској и српској научној заједници.

Миланковић је својим радом задужио не само српску, већ и аустријску науку о чему сведочи и златна диплома коју му је доделила Висока техничка школа за „успех у развоју техничких наука и подизању угледа школе“.

Очекујемо да је ово сам почетак наше сарадње. Такође очекујемо да иницирате да се и аустријска научна јавност укључи у активности на изучавању Миланковићевих активности, посебно у гарђевинарству, где је оставио видан траг.